

Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste Dages Hellige.

Sandheden, Kunstsaben, Dyden og Troen ere foreneude.

23. Aarg Nr. 6.

Den 15. December 1873.

Pr.: 6 Sk. pr. Expl.

Halvaars-Konferencen i Salt Lake City,

den 6te Oktober 1873.

(Fortsat).

Enske Joseph F. Smith kunde ikke tro, at Førsamlingen, der havde overværet Konferencen, vilde vise Ligegyldighed mod alle de værdifulde Lærdomme, som var blevne fremlagte ved disse Møder. Maa-den paa hvilken man kunde høste Gavn af disse vigtige Lærdomme var, at Alle skulle anse dem, som om de direkte angik dem selv. Trosfasthed i Udsørslen af Herrens Ejeneres Raad, vilde berede Folket for Modtagelsen af de Velsignelser, som Herren havde bestemt for sine Børn. Ingen havde større Fordring paa Herren og hans Ejener, end hans egne Gjerninger forhente. Ikke desmindre, Nogle syntes at være tilfredse med at se Andre holde Guds Besalinger uden selv at gjøre sig noget Besvær deraf. De Ugudeliges Forlystelser skulle ophøre, men de Mætsærdiges Glæde skulle vedvare og til-tage i al Evighed. De, som vilde sikre sig selv evig Rigdom og Lykke, maatte

virke mod dette Maal, i modsat Fald vilde de komme tilkort med Hensyn til Opnaaelsen af deres Ønsker. Alle havde deres fri Billie til at vandre paa hvilken Vej, de ønskede, og ifolge deres egen Uttraa. Den rette Vej for Manden var: at folge Kristus, og for Kvinden: at folge Manden i Kristo. Men begge Kjøn havde lige Frihed til at handle efter egen Uttraa. Herrens Ejener havde formanet Kvinderne til at aflagge de forsængelige og daarlige Møder i det verdslige Samfund; thi de havde et Ansvar paa sig, og det var ligesaa nødvendig for Kvinden som for Manden at være lydige. Lydighed var Guds og Naturens første Lov, thi foruden den funde der ikke herstle hverken Harmoni, Troen eller andre skonne Egenskaber i den. Ulydighed bevirkede den store Forbandelse, som var over Menneskeslægten idag. Paa Grund af den var Verden indhylset i

Synd og var under Fordommelse. Der som de Hellige var ulydige mod Herrens Ejeneres Raad var de i samme Forhold under Fordommelse. At vise en frivillig Lydighed til Opbyggelsen af Guds Rig, var den sikreste Lovbebane som kunde folges. Der var Individer i Kirken, som i deres Hjerter var modstridende til det, som var deres lige-fremme Pligt at opholde og understøtte. De var kendte og skulle ikke gaa frem som Hyllere, men hellere vise deres sande Farver. Det vilde være mere passende, om de vilde handle saaledes, og ikke foregive at være, hvad de ikke var.

Taleren formanedede tilsidst Folket til at forsage enhver Ting, som var stridende mod Herrens Værks Fremgang, og opmunstrede til at føge Alt, som kunde virke fremad med Hensyn til dette. Der gaves Intet, som var af sandt Værd, udenfor Guds Rig, men derimod enhver onstelig Ting indenfor dets Grænser.

Wldste George Q. Cannon oplostede Navnene paa følgende Brodre, der var kælde til at gaa paa Mission til Skandinavien: Peter C. Geertsen og John F. Oblas.

Modet sluttedes til Kl. 2 Efterm. Takstigelse af Wldste George Q. Cannon.

Den 8de Oktbr. Kl. 2 Eftermiddag. Forsamlingen aabnedes med Bon af Bisshop Knud Peterson. Wldste George Q. Cannon fremsatte Kirkens Autoriteter til Opholdelse for Konferencen. Forslagene blev enstemmig vedtagne.

Brigham Young som Profet, Sér, Nabenhører og Præsident for Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige i hele Verden.

George A. Smith, Daniel H. Wells, Lorenzo Snow, Brigham Young jun., Albert Carrington, John W.

Young og George Q. Cannon som Præsident Youths Raadgivere.

Orson Hyde som Præsident for de tolv Apostles Kvorum, og Orson Pratt, John Taylor, Wilford Woodruff, Charles C. Rich, Lorenzo Snow, Crastus Snow, Franklin D. Richards, George Q. Cannon, Brigham Young jun., Joseph F. Smith og Albert Carrington som Medlemmer af samme Kvorum.

John Smith som Kirkens Patriark.

John W. Young som Præsident over Bions Stav, og George B. Wallace og John T. Caine som hans Raadgivere.

William Eddington, Howard D. Spencer, William H. Folsom, Thomas E. Jeremy, Josef L. Barfoot, John H. Numell, William Thorn, Minor G. Atwood, Dimick B. Huntington, Theodore McKean, Hosea Stout, Thomas Williams, Robert F. Neslen, Milando Pratt, David McKenzie, Charles R. Savage, John R. Winder, Alexander C. Pyper, John Sharp jun., George J. Taylor, George B. Spencer, Henry Dinwoodey, Millen Atwood, Angus M. Cannon, Henry P. Richards, Joseph Horn, Ernest Young, Andrew W. Winberg og George Nebeker som Medlemmer af Højraadet.

Elias Smith som Præsident for Højspræsternes Kvorum, og Edward Snelgrove og Elias Morris som hans Raadgivere.

Joseph Young, Præsident for de første syv Præsidenter af de Halvsjældsindstypes Kvorum, og Levi W. Hancock, Henry Herriman, Albert P. Rockwood, Horace S. Eldredge, Jacob Gates og John Van Gott som Medlemmer af de første syv Præsidenter for de Halvsjældsindstypes.

Benjamin L. Peart, Præsident for

Weldsternes Kvorum; Edward Davis og Abinadi Pratt som hans Raadgivere.

Edward Hunter som præsiderende Bisrop; Leonard W. Hardy og Jesse C. Little som hans Raadgivere.

Samuel G. Ladd som Præsident for Præsternes Kvorum; Wm. McLachlan og James Latham som hans Raadgivere.

Adam Spiers, Præsident for Lærernes Kvorum; Martin Lenji og Henry J. Doremus som hans Raadgivere.

James Leach som Præsident for Diatonernes Kvorum; Peter Johnson og Charles Gram som hans Raadgivere.

George A. Smith som Forstander for Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige, og John Sharp, John L. Smith, Le Grand Young, Elijah F. Sheets, Joseph F. Smith, Moses Thatcher, John Van Cott, Amos M. Musser, James P. Freeze, F. A. Mitchell og Thomas Taylor som hans Medhjælpere.

Albert Carrington som Præsident for det Bedvarende Emigrationsfond til Indsamling af de Fattige.

Truman O. Angell som Kirkens Arkitekt.

Albert Carrington som Kirkens Historiescriver og Wilsford Woodruff som hans Medhjælper.

Weldste C. P. Liston sagde, at han var En af dem, som var kaldt til at gaa til det sydlige Utah i 1853. Han havde rejst en god Del som Missionær blandt de Indføde i den Del af Landet. I de senere Aar, efterat det var blevne tættere besølet af de Hvide, havde han rejst betydelig i Weldste Erastus Snows Selstav og været behjælpelig med at organisere Sættementer og udføre andre Forretninger. Landet var et Øde fra først af, men siden det er blevet velsignet og indviet af Præsident Young, vare Vandstrømme udsprungne, som havde frugtbargjort en-

hver Del af Josefs Land. Med Hensyn til Arizona-Missionen sagde han, at omendskjont St. George var den fornemste Del af det sydlige Utah, sandtes der alligevel Mange versted, som vare rede til at sælge deres Ejendomme for halv Pris og villsige til at tage Folgerne, som de kom i Arizona. Denne Egn var af udmarket Bestaffenhed for de Hellige, og intet andet Folk behøvede at gaa til et saabant Land. Taleren havde, med Undtagelse af en Mission til England, ikke været fraværende fra sit sydlige Hjem mere end nogle faa Dage ad Gangen. Han havde været bekjendt med de Sidste-Dages Hellige lige, siden han var elleve Aar gammel, da han annammede Evangeliet, hvori han havde været et Medlem siden den Tid.

Weldste Liston opmuntrede de Hellige til at være levende for deres Pligter, til at betale Tiende og være behjælpelige ved Opbyggelsen af Templer osv. Arbejdet paa Templet i St. George gjor Fremgang, og Grundmuren er nu sex Fod høj.

Weldste Charles C. Rich talte til Forsamlingen angaaende Nødvendigheden af en tiltagende Enhed og Tro blandt de Hellige. I den forbigangne Periode vare de paa en rigtig Maade blevne ledede og underviste, og dette skulde inspirere dem med Tillid i Fremtiden. Herren havde sagt, at han vilde sørge for sine Hellige, hvis Aarsag det ogsaa var hans Sag at distre dem, hvad de skulde gjøre. En stærk Tilbøjelighed for Opsyldelsen af deres Pligter, bevirlede en Tillid hos dem, om at Herren vilde opholde dem; deres Ulydighed derimod vilde bevirke den ligefrem modsatte Folelse.

Weldste Rich ansætte mange store Belsignelser, som de Sidste-Dages Hellige nyde, og sagde, at disse Ting skulde være en Drivsæder for dem, paa det de

kunde udvile sig, saa de maatte naa til det Standpunkt, at de vilde være villige til at udføre enhver Ting, som forlangtes af dem for at fremme Sandhed og Rettsærdighed.

Præsident Brigham Young holdt en meget veltalende, kraftig og gavnlig Tale. De fornemste Emner, som blev udviklede, var Skolevæsenet og den rette Brug af Midlerne, som var overladte i de Helliges Hænder, saa de mest onstelige og gavnlige Resultater maatte flyde deraf.

Præsident George A. Smith talte til Førsamlingen angaaende Opsærelsen af Templet i Salt Lake City. Han bestred, hvad som var blevet udført og hvad som udførtes med Hensyn til Opsærelsen af dette Bygningsværk. Dette Arbejde krævede store Summer, og det var nødvendig, at de Hellige varer nidskjære i at erlægge deres Tiende og Offeringer. Han talte om Storheden af de Velsignelser, som vilde blive nydte, naar dette Hus var fuldendt og indviet.

Præsident Smith formanede ogsaa Brødrene til ganske at afstaa fra berusende Drifte og holde Bisdomsordet. Hvis de ikke gav Agt paa dette, vilde de engang se Dagen, da dyb Sorg vilde komme over dem, fordi de havde ruineret deres Helbred og Liv. Bions Centerstav vil blive opført, og dette Arbejde maa udføres af et forenet Folk. Saa sandt som Israels Gud levede, vilde de, som understøttede Bions Hænder, blive affstaarne fra Kirken. Kirkens Skrifter skalde opholdes, og Præsidentslabets Taler, som blive publiserede i „Deseret News“, skalde læses i enhver Familie. Søndagsstolerne skalde understøttes. I et Mode af Skolebestyrere og Lærere fremgik der, at 18,000 Born kom regelmæssig i Skolerne. Folket havde aldrig erholdt nogen Hjælp udenfor Territoriet til Opholdelse af disse Institutioner, men

de var underholdte ved deres egne Bidrag.

Præsident Smith talte derpaa om sit med Brødres Besøg i Palæstina og andre Lande, og blandt andre Punkter, som han berørte, bemærkede han, sat det vilde være tilraadelig at besøtte nogle Brodre og sende dem paa Mission til Tyrkiet for at lære dette Lands Sprog og forsøge paa at udspredre Evangeliets Sandheder blandt dets Beboere. Han ønskede at Herrens Velsignelser maatte hvile paa dem, som, ved at yde deres Assistance til Musik og Sang, havde bidraget til at gjøre Konferencen saa behagelig og opmuntrende, og at den Allmægtiges Fred maatte hvile over hele Israel.

Koret sang. Derpaa sluttedes Konferencen til den 6te April 1874, til at begynde i det ny Tabernakel i Salt Lake City.

Præsident Brigham Young osrede følgende Taksigelse: Ifolge det hellige Præstedommes Myndighed, beseglet paa mig, velsigner jeg denne Førsamling i den Herres Jesu Kristi Navn, Brødrene, mine Raadgivere, Apostlene og alle Autoriteterne i Guds Rige og Kirke. Jeg velsigner dem, som have talt og dein, som have hørt; dem, som have sunget og dem, som have bedet. Jeg velsigner mine Brødre og Søstre, som frygte Herren og tjene ham, samt deres Born og Børneborn. Jeg beder min Fader i Himlen at lade sine bedste Velsignelser hvile paa dem. Jeg velsigner de oprigtige Fremmede, som have været indenfor vores Porte, og haaber, at de, ved at søge til Herren om Kundstab angaaende hans Billie, maa være rede til at annamme Sandheden. Jeg velsigner hele Menneskeslægten, ifolge den Myndighed, som Herren har tilbælt mig; og hvis det kunde være af noget Gavn, vilde

jeg bede vor Fader i Jesu Navn til at inspirere dem med Oprigtighed, til ataabne deres Øjne, deres Øren og Hjerter for Annammelsen af Sandheden, paa det de maatte blive Saliggjørelsens Budbærere paa Jorden og forberede sig selv for en herlig Opstandelse. Men de ere,

som de ere, og jeg velsigner dem og beder Herren at være naadig mod dem, som ikke have syndet mod den HelligAland, saa de maa opnaa en Frelse i Guds Rige, Amen.

Forsamlingen er høvet!

Tale af Aeldste Orson Pratt, afholdt i Ogden den 1ste August 1873.

Jeg er bleven opfordret til at tale til denne Forsamling, hvilket jeg ogsaa ønsker at gjøre, assisteret af Eders forenede Tro og Forbonner. Uden Guds Aands Bistand er det umulig for nogen Person i religiøs Henseende at opbygge og belære sine Medmennesker. Men dersom vi ere i Besiddelse af Herrens Aand, kunne vi være, omend vores Evner ere end saa usuldkomne, forbisædede om at opbygge og oplyse Folket, og Personen, som taler, vil ogsaa føle sig opbygget. Thi der staar skrevet i Pagtens Bog: „Saabel den, som taler, som de, der høre, ville blive gjensidig opbyggede sammen,” hvis Herrens Aand fra det Hoje er udost over os. Der figes i en anden Abenbaring, „at Guds Aand bliver meddelt formedelst Troens Bon.“ For at blive delagtig i alle aandelige Velsignelser fordrer der Tro fra Folkeets Side. Og for at være i Besiddelse af Tro er det af væsentlig Vigtighed, at vi gjøre Guds Billie, i modsat Fald vil Troen være meget svag. Den, som gjør sin Herres Billie og nærer hos sig selv Ønske om at virke i Netsordighed, kan nærme sig Herren i Tro; men hvis vi ikke holde hans Besalinger, og ejheller

onske at efterleve hans Bud, da vil i Sandhed vor Tro blive overmaade lille.

Dette er ifolge min Opsattelse i Vig-hed med, hvad vi se finde Sted paa Jorden mellem Forældre og Børn. Naar Bor-nene blive opscætige og ikke efterkomme deres Forældres Billie, er det kun med en meget lille Grad af Tillid, at de komme frem for dem for at bede om et eller andet Gode eller en Velsignelse. De nærme sig, sjælvende og twivlende. De forstaa, at deres Opsorsel ikke har været saadan, at de kunne forvente at erholde de Ting, som de i Sørdeleshed kunde ønske. Undertiden ser man en Fader opfylde en ulydig Sons Bon, naar denne beder med fuldkommen Tillid; men dersom en saadan Son har udslæjet saa vidt fra sin Fader, at han ikke kan nærme sig ham med Tillid, ej-heller beder til ham, da er det meget twivlsomt, om Faderen i alle Henseender vil tage noget Hensyn til hans For-nodenheder og tildele ham de Goder, som han virkelig ønsker. Saaledes er det ogsaa med os og vor himmelste Fader.

Menneskene kunne undertiden, for-medelst deres Overtrædelser, deres Ulyd-

hed og Opsættighed med Principerne, som Herren haraabnbareret, have tabt deres Tro i den Grad, at de ikke ville henbende sig til deres Fader og bede ham om Noget, da de tænke, at deres Overtrædelser ere for store til at han skulle høre dem. Saalænge de ere i denne Tilstand er det yderst tvivlsomt, om Herren vil tage deres virkelige Mangler i Betragtning og tildele dem de Belsignelser, som de vilde være glade ved at modtage.

Hvormange Bud og Lærepunkter har Herren sjænket til dette Folk? Vi ere i denne Generation blevne belsegnede med i Overslødighed af Vidnesbyrd om dette Riges aandelige Belsignelser. Der har maaste aldrig, siden Verdens Begyndelse, været et Folk, der har haft saa megen Undervisning i et saa fort Tidsrum fra deres Organisation, som de Sidste-Dages Hellige. Maar vi tage i Betragtning Mormons Bog, som Herren af sin Naade har bragt frem, samt den Kundstab, som deri indeholdes, og forbinder denne med den jødiske Optegnelse i det Gamle og Ny Testamente, og derpaa i Forbindelse med disse to Bøger tage alle Aabenbaringerne, som indeholdes i Pagtenes Bog — der bestaar af Kundstab, given i denne Tid; om vi saa videre, som et Tilleg til disse tre Bøger, tage alle de Aabenbaringer, som Herren fra Tid til anden har tildelt os gennem sine Ejeneres Mund, af hvilke nogle ere publiserede, medens andre ikke, men som dog alligevel af Folket betragtes lige saa hellige som de, der ere publiserede. Jeg siger, naar vi tage i Betragtning denne Strom af Lys og Kundstab, som har brudt frem over Jorden i et Tidsrum af kun omtrent syrretyve Åar, da maa vi sige, at hvad der angaaer Lys og Undervisning, ere vi belsegnede fremfor ethvert Folk paa Jorden, om hvilket vi have

nogen Kundstab. Dog, vi besidde ikke den fulde Historie om alle de forskjellige Uddelinger og om alle Beviserne paa Herrens store Naade, Godhed og Kraft blandt de forskjellige Folk og Nationer i de forbigangne Tidsalderne. Vi kunne ikke med Visshed sige, hvormegen Undervisning, Herren har tildelt disse Uddelinger. Vi læse i nogle Aabenbaringer, om hvad Gud har sjænket med Hensyn til Organisationen af det fordums Zion. Vi læse om, at Enok prædikede i den syvende Slægt fra Skabelsen — fra Adams Dage — om hvorledes han drog ud og præsterede blandt Nationerne, om hvorledes han oprettede en Kirke blandt dem, og om hvorledes de opbyggede Zion. I denne Historie om det gamle Zion finde vi, at Enok fortsatte sin Retfærdigheds Prædiken i 365 Åar, forend Zion var beredt for Optagelse. Hvormeget der dengang varaabnbareret er os ubekjendt, dog det var uidentvivl sjænket megen Kundstab. Men jeg tror ikke, at der var en Hundredebedel af den Kundstab, som vi have annammet i vores Dage, given til gamle Zion under de første syrretyve Åar af hendes Tilværelse.

Vi finde sommetider, at Herren beviser sin Godhed og Naade til et Folk, ikke ved Aabenbaring, men ved sin Kraft uden megen Kundstab. Dette, lære vi, var Tilsædet med Israeliterne fordum. De havde været Slaver i Egypten for en lang Tid; de vare fra Barndommen af oplært til at lave Kalk og Mursten, og til at arbejde og slæbe under Egypterne — deres Arbejdsherrer. Under denne Tidsperiode havde de ikke Lejlighed til at lære Meget. For at Forstanden skal blive udvillet, undervist og belæret, maa man have lidt Tid til dette Øjemed; men det synes at have været Israeliternes hele Undervisning for to eller tre Generationer, eller for en lang

Tid, efterat de var bragte under Trældom, at lære at udføre forskjellige Slags haarde Arbejder. Naar de besøde en lille Fristund, maatte de, istedetfor at bruge den til at udvile sig i Herrens Kundstab, anvende den til at gjenvinde deres fysiske Kraft, saa de kunde være udhvilede til den næste Morgen for saa at være Træl igjen.

Dette synes at have været tilstanden blandt Israel i Egypten, hvis Aarsag Moses, da han rejste ned til dem, sandt dem at være et ubivende Folk. Dog alligevel bevarede de Præstedommets Skikke blandt sig. Vi have Beretning em, at Arons Præstedomme eksisterede, før det blev tildelt Levi Stamme. Vi erindre, at Israel efter Gjennemgangen af det Røde Hav, førend Herren havde udvalgt Aron og hans Sonner, og før han havde lagt Præstodommet paa Levi, lejrede sig ved Sinai Bjerg. Dør gav Herren dem en streng Lov. Han lod dem vide, at han vilde nedstige paa Bjerget og besøde dem ikke at overstride risse Enemærker, i modsat Falb fulde de os; thi hvis nogen Person eller Dyr berørte Bjerget, fulde de stenes tilbøde. Folket var ikke desmindre ubivende og forstod ikke tilfulde Strengheden af den Allerhøjstes Besalinger, hvis Aarsag deres Nygjerrighed blev optændt, og de begyndte at drage nærmere til Bjerget, da Moses steg op paa det. Nu blev Moses anden Gang nedsendt af Herren for at tale til Folket. Og Præsterne blev besøde til ikke at overstride Grænserne, thi i saa Falb fulde de os. Hvilke Præster? De bare ikke Præstedommet, som var tillagt Levi eller til Arons Esterkommere eller til Aron selv; men det var et Præstedomme, som herstede i Israel. Det var det samme Præstedomme, som omtales i Pagtens Bog, der siger, idet den taler om de to

Præstedommer, at de i Forening skulle fortsætte i Guds Kirke i alle Generationer, naar Herren har et Folk paa Jorden; og hvad Præstedommet angaar ere de ikke bundne til nogen særegen Slægtlinie. Denne Organisation maa have eksisteret under hele Israels Slaveperiode, altsaa for flere Generationer, omend sjældt vi kunne ille antage, at de gjennem den have nydt nogen fuldlommen Undervisning. De besøde ingen trykte Optegnelser, som vi have; de havde ingen stor Samling af Boger i Form af jodiske Bibler, til hvilke de kunde henvende sig for Undervisning; de havde ingen Boger i Lighed med Mormons Bog, thi Bogtrykkerkonsten var ikke den gang belært. Dersom nogle af deres Skrivelynlige havde en lille Tid til at nedskrive nogle af Abenbaringerne, blev dette blot et Kopi eller to, som gaves til Israels Born.

Vi kunne dersor lettelig se Forskjellen mellem dem og de Sidste-Dages Hellige. De nøde det Priviliegium, til en vis Grad, at se den Almægtiges Kraft i deres Midte. Dette viser, at Herren i enkelte af sine Handlemaader beviser sin Kraft om ille sine Abenbaringer.

Det er af væsentlig Fare, naar et Folk ser en stor Kraft blive fremhævet i deres Midte. I Mangel af Erfaring og Kundstab, i Mangel af mere Undervisning er et Folk meget tilbøjelig til at synde mod disse Kræfter, som herstede blandt dem; og dette vil bringe øjeblikkelig Fordærvelse. Dette er ubetvivl Aarsagen, hvorfor Herren i en saa kort Tid udsendte saadanne hurtige Straffedomme over Israels Borns Hoveder. De havde under deres Ophold i Egypten seet Beviser paa hans Magt; de havde gaet gjennem det Røde Hav og seet Herrrens Hellighed paa Sinai Bjerg. Naar de tilstede sig selv at forklare den Magt,

som paa denne Maade blev bevist blandt dem, bragte den en hastig Ødelæggelse over dem.

Da Moses var paa Bjerget, stobte de en Guldkalv. Vi ere uidentvibr ledebede til at undres over, hvorledes det var, at Israel, uagtet Herrens Herlighed hvilede paa Bjerget, og han ufsoldede sin Almagt, alligevel kunde støbe Guldkalve og nedfalde og tilbede dem. Dog dette var alene grundet paa deres Uvidenhed. Denne Herlighed paa Bjerget syntes uidentvibr for dem som et naturligt Fænomen. De tilslagde det maaske en naturlig Varsag. De saa Skyerne, ligesom vi se dem, ovenpaa Bjergene. Maaske de ogsaa tænkte, at der var et vulkanisk Uddbrud paa Bjerget, og sluttede deraf, at ingen Gud var der. Dog derfor troede de, det var nødvendig at tage deres Guldringe og støbe en Guldkalv af, som de kunde falde ned for og tilbede.

Følgen af dette var, at Herren paany sendte Moses ned af Bjerget og truede dem med, at han vilde ødelegge dem og oprejse en stor Nation af Moses. Men Profeten mindede Herren om de Forjættelser, som vare tilslagte deres Forfædre, og Gud hørte ham og besluttede at spare Folket. Moses steg ned af Bjerget, og som han nærmede sig Lejren, hørte han en stor Larm og saa dem danse nognede rundt en Guldkalv. Paa denne Maade havde de vendt deres Hjarter fra Herren.

Jehovah vilde ikke høre over med dette, men inspirerede Moses til at sige til Folket: „Hvo som hører Herren til, han komme til mig. — Hver binde sit Sværd ved sin Side; gaar igjennem og kommer tilbage fra den ene Port i Lejren

til den anden, og ihjelstaar hver sin Broder og hver sin Ven og hver sin Næste.“ Og samme Dag faldt der af Folket tre tusinde Mænd. Ved denne Lejlighed kom en stor Ødelæggelse over dem paa Grund af deres Overtrædelse. Dette fandt Sted blandt et Folk, som bare blevne oplyste blot ved Miraller, Tegn og Undergjerninger. Vi finde, at dette var Tilfældet gjennem hele Israels Borns Vandring i Ørkenen. De blevne opsetsige; og Herren maatte udsende Plager — ja mirakuløse Straffedomme over dem fra Tid til anden. Deres Ven bleve spredte i Ørkenen. Gyelige Plager brøde undertiden ud blandt dem, og den eneste Maade, hvorved Aron kunde standse disse, var for ham at gaa mellem dem og Plagen og ofre til Herren. Den brændende Slange som hjemsgætte dem i Ørkenen, anrettede stor Ødelæggelse blandt dem, og det eneste Middel til Helbredelse var at se paa en Kobberslange. Og efter alt dette, hvori bestod deres Undervisning? Hvad Kundstab besad de angaaende Guds Riges Uffærer? Ganske den samme Kundstab, som de havde, da de drog ud fra Egypten, Kundstab om Evangeliets første Principer — ja endog denne Kundstab synes at være borttagen fra dem, og istedetfor denne, erholdt de en sanselig Lov.

Herren har i denne Uddeling begyndt at virke lidt forskellig fra hvad han gjorde i den forbigangne Tid. For det Forste: Han udfører kun smaa Miraller, saasom ataabne de Doves Øren, at gjøre de Lamme gaaende, de Stumme talende, at fordrive Sygdomme, at standse Plager og at udlæste Djævle og urene Vænder.

(Forts.)

Skandinaviens Stjerne.

Den 15. December.

Herren satte vore første Forældre, Adam og Eva, i Edens Have til at dyrke og bevogte den. Men de var ulydige mod hans Besalinger og aade af Kundskabens Tro, hvilket han strengelig havde forbudt dem, og Følgen var, at de blevne uddrevne af Haven. Meget er blevet sagt og strevet for at bevise, at Edens Have var i Asien og i den Del af Landet, som ligger mellem Floderne Tigris og Eufrates, lidt øst for Palestina. Dog ligemeget, Stedet var alligevel ikke der. Herren har gjennem Josef Smith aabenbaret, at Adam og hans Efterkommere levede i Nord-Amerika, og Stedet kan endnu udpeges, hvor Adam byggede et Alter og balsignede sine Born, kortlig forinden sin Bortgang fra denne Tilværelse. Dette Steds Beliggenhed er i Missouri og var ved de Helliges Ophold i denne Stat kendt under Navnet Adam-ondi-Ahman. Vi vide meget vel, at en stor Del af Menneskeslægten ikke havde nogen Tro paa Herrens Aabenbaringer, givne i disse Dage, hvorfor de, som følge heraf heller ikke ville tro vor Paastand, at Edens Have var i Amerika. „Hvilken taabelig Paastand“, udtryde de, „Floden Eufrates er jo ifolge Bibelens Udsagn en af de fire Floder, som udløb af Edens Have, og er ikke den beliggende i Asien?“ Jo i Sandhed, der er en Flod ved dette Navn i Asien, men have vi derfor nogens gyldig Grund til at påstaa, at der ikke har været mere end én Flod ved Navn Eufrates i Verden? Gives der ikke i Dag mere end én Flod i et og samme Land, som bære ens Navn? I England er der saaledes flere Floder ved Navn Avon. Dette er saa meget mer sandsynlig, naar vi erindre, hvor ganst naturlig det falder for Udvandrere til et fremmed Land at opkalde de Steder, hvoc de nedsatte sig til Grindring om deres hjem, som de forlod hinsides Havet. Saaledes var det med vore Forædre og saaledes er det med Nybyggerne i de vilde Trakter i Amerika, med Kolonisterne i det langbortliggende Australien, Ny Zealand osv. I Amerika er der f. Eg. Steder, som benævnes: London, Paris, Madrid, Boston, Norwich, Plymouth osv, og i de britiske Kolonier i Australien er der Inddelinger, som kaldes Durham, Gloucester, Essex, Northumberland o. desl., som alle ere Navne efter de politiske Inddelinger i det gamle Land. Naar dette er tilføldet, hvorfor skulle vi saa finde det saa unaturlig at tro, at der virkelig har eksisteret to fjernt fra hinanden liggende Floder, som begge bare ét Navn, nemlig: Eufrates.

Noa levede i Amerika og efter al Sandsynlighed ikke langt fra Adam-ondi-Ahman; og da han tilsligemed sine Born efter Syndfloden landede i Asien, var det ganst indlysende, at de opkaldte Landstrækningerne, Floderne og Stederne, de byggede, med de Navne, som vare dem bekjendte fra deres tidligere Opholdssted. Desforuden var det langt lettere at give bekjendte Navne til familiære Gjenstande

end at opfinde nye for hver efterfølgende Opdagelse. Paa denne Maade er det meget sandhylig, at en Flod blev kaldt Eufrates.

Bibelen fortæller os kun meget lidt om Verden fra Adam blev uddreven af Edens Have til Syndfloden; dog fra de saa Optegnelser, som forefindes, er det indlysende, at Adams Born snart blev uguadelige og fordærvede. Uagtet han levede i deres Midte for over ni hundrede Aar; uagtet han holdt Herrens Præstedomme og prædikede Kristi Evangelium til dem, vilde de alligevel ikke lytte til hans Ord, men efter hans Død blev de Aar for Aar mer og mer nedslunkne i Ugudelighed indtil Enols Dage, da Jorden var fuld af Synd og alle Laster. Ugudeligheden var saa stor, at Herren henvendte sig Enok, at blandt alle hans Hænders Gjerninger havde der aldrig eksisteret saadan Synd og Glendighed, som blandt denne lille Jordes Indvænere. Enok prædikede Evangeliet i mange Aar og samlede tilsammen Alle, som vilde lytte til hans Ord; og saa stor var hans Tro og saa kraftfuld hans Vand, at naar han talede Herrens Ord, rystede Jorden, og Bjergene flyttede sig paa hans Befaling. Gud havde stjælet ham en saa kraftfuld Rost, at Floderne paa hans Bud forandrede deres Lov, Løvernes Brøl hørtes ud af Ørkenen og Nationerne frugtede.

„Og Gud kaldte sit Folk Zion, fordi de vare af ét Hjerte og af ét Sind og levede i Netsærdighed. Der gaves ingen Fattig i deres Samfund; og Enok fortsatte sin Netsærdighedsprædiken blandt dem. Og det flete, at de byggede en Stad, som blev benævnet Hellighedens Stad — ja Zion. Herren visste Enok alle Ting, endog Verdens Ende, og han saa de Netsærdiges Dom, deres Gjenlösningens Tid, og annammede en Fylde af Glæde. Og Zions Dage i Enoks Tid vare tre hundrede og femogtredindstyve Aar; og Enok tilligemed hans Folk vandrede med Herren og dvoede i Zions Midte. Og det flete, at Zion var ille mer, thi Herren tog hende op til sin Barm, og fra den Tid blev det sagt: Zion er optagen.“

Efterat Herren havde optaget Enok samt hans Stab, Zion, synes det som om der kun var en enestie lille retsfærdig Familie ladt tilbage paa Jorden, og disse bestod af Enoks Søn tilligemed hans Born, af hvilke det synes tvivlsomt, om endog de vare allesammen gode, Alt det øvrige af Verden var nedølet i Synd. Jorden var fuld af Strid og Blodsudgrydelse. Menneskene anvendte deres Kraft og Visdom til det Onde; og Satan regjerede som en Overste i deres Hjerter. At spise, drinke, sove og deltage i alle slags Lust var deres hele Formaal. Herren og hans Ejendomme bespottede de. Dog Gud vilde ille evindelig taale dette. Han vilde ille, at hans hellige Skabning for bestandig skulle blive besmittet med Synd. De Netsærdige døde eller blev optagne til at dvoe med Enok, indtil der af dem, som tjente Herren, kun var Noa tilbage samt hans Familie. „Noa var fuldkommen i sin Tid og vandrede med Herren.“ Og i hans Dage besluttede Herren at ødelægge de Ugudelige og paany befolkede Jorden med denne retsfærdige Mands Sæd. Dog for at de maatte saa Lejlighed til at omvende sig, sendte Herren Noa ud blandt dem for at advare dem angaaende Folgerne af deres vedershyggelige Levnet. Men det var til ingen Besignelse for dem; de havde hørt den advarende Rost gjennem Enok og Andre, og Noahs Prædiken havde ingen Virkning paa dem.

Tilsidst befalede Herren Patriarken at bygge en Ark og gav ham meget nojagtig Undervisning angaaende dens Konstruktion. Medens Noah byggede paa

Arken blev han beleet og forhaanet for hans Arbejde, som de naturligvis antog for Narreværk, og de gav ingen Agt paa hans Ord. Dog snart kom Herrens bestemte Tid, Arken var færdig og Arbejdet fuldfort. Derpaa gik Noah ind i den med sin Familie tilligemed ét Par af alle Jordens forskellige Dyr og Fugle. Da de alle varer inde, lukkede Herren Døren. Jordens Sluser aabnedes, og Regnen ødede ned i frygtelige Stromme. Dag efter Dag rasede Stormen og det forsærlige Uvejr, og Vandet steg God for God paa Jordens Overflade. Først blev Dalene oversvømmede, derpaa Sletterne, og til sidst forsvandt de højeste Bjergtoppe under de opvorte Bolger. Og alt Levende, Mennesker og Dyr, som ikke varer i Arken, druknede i det fraadende Hav. Gud rensede Jordens ved en Vanddaab, paa det den maatte blive befriet for sine vanhellige Borns Synd.

Vi kunne omtrentlig tænke os disse Gjenstridiges Hølelser, da Høderne svulmede og Havet oversvømmede sine Grænser. Ved at se Vandet uophørlig stige og nedsvælge deres Paladser, Huse og Hjem, erindrede de udentvibr Herren; da kaldte de udentvibr paa ham med fortvivlede Bonner, men deres Bon kom ikke af Omvendelse; de varer ikke bedrøvede over deres Synder, nej, de varer bange for den rædsomme Død. Men det var forfærdelse; Naadens Dag var ikke mer. De havde havt Lejlighed til at ombende sig, men vilde ikke. De saa Arken flyde trægt paa Vandene, men Herren havde lukket dens Dør. Nu erindrede de, hvorledes de havde haanet dens Bygmester, og saa nu hans Visdom. Havde de gjort som ham, vilde de været frelsste, men nu var der ingen Redning mulig for dem.

Efter et Tidsrum af syrelyke Dage begyndte Regnen at opøre og Vandene at falde. Snart kom Bjergtoppene tilsyn over Vandfladen, paa hvilken den kæmpemæssige Ark stod, fyldt med Alt, som var værd at blive frelst i hele Verden. Til sidst standede den paa Ararats Bjerg iille-Asten, Noah og hans Familie steg ud af den og ned paa den øde og tomme ~~land~~ for paany at arbejde, ~~folk~~ de

Nogle Mennesker, som tænke, at der er et Bevis paa stor ~~Alt~~ at tro Noget, som de ikke fuldelig forstaa, have udtrykket deres Twibl med Hensyn til Bibelens Beretning om Syndsloden. Og dog gives der neppe noas ~~Alt~~ paa Jordens, medmindre den har en traditionel Kundstab angaaende dens Flod. Med Hensyn til disse Traditioner, som egistere i de forskellige Lande, synes der, som om Noah i Tidens Løb blev anset som en Gud af sine Esterkommere. Ja, endog medens han levede, begyndte Menneskene at fordrøve Herrens Veje, hensatdt i Asgudsdyrkelse og udøvede de selvsamme Synder, for hvilke de Ugadelige blev ødelagte ved Vandsloden. Nogle Arkhundrede derefter faldt Indbyggerne i Egypten, i Kaldea, i Mesopotamien og andre Steder i stor Ugadelighed og tilbade Guder, dannede af Sten og Træ. Dette sandt Sted endog medens Noas Sonner, som havde været Bidne til Syndsloden, levede; thi Abraham var født, forend Sem døde, og fra denne Mand, som var hellært med Præstedommet af sin Fader, Noah, erholdt Abraham, de Trofastes Fader, udentvibr mange Befsignelser.

„Millennial Star“.

Petersen. Disse Brodre ere hjertelig velkomne, og haabe vi, at de maa udføre et godt Arbejde i disse Lande, førend de paany begive sig paa Tilbagevejen til Utahs Dale.

Beskrifelse.

Ældste Samuel Johnson er bestykket til at virke i Göteborg under Konspr. Lindelöfs Ledelse, Ældste J. F. Oblad i Stockholm under Konspr. Nilsons Ledelse og Ældste K. Petersen i København under Konspr. Carstensens Ledelse.

C. G. Larsen,
Præsident for den Skandinaviske Mission.

Konferencemødet i Aarhus, den 1ste og 2den November 1873.

Konferencen begyndtes Lørdag Eftermiddag Kl. 2 og overværedes af følgende Brodre fra Zion: Missionspræsident C. G. Larsen, Konferencepræsidenterne P. C. Christensen og P. C. Carstensen, C. F. Schade, Præsident, og A. Nielsen, omrejsende Ældste i Aarhus Konference, samt det lokale Præstedomme. Salen var under alle Forsamlingerne ganske opfyldt af både Østende og Fremmede.

Der fremgik af Missionærernes Rapporter, at Tilstanden blandt de Hellige var god. Mange Bøger og Skrifter folgetes. Flere Forsamlinger vare afholdte blandt Fremmede, og Folkene i denne Egn vare blevne mere opmærksomme for Evangeliets Sandheder. Mange havde Tro paa Herrens i denne Uddeling aabenbarede Principer, men de vare enten for meget velsignede med disse verdslige Goder eller ogsaa for meget indblandede i Verdens Anliggender til at komme og annamme dem. De vare ikke desmindre gunstig stente for „Mormonismen“, talte godt om den, sagte Omgang med dens Bekendere og vare altid beredvillige til at give vore omrejsende Missionærer haade

Mad og Husly, for hvilken Godhed Herren isandhed vil belonne dem. De Hellige vare i denne Egn ligesom i de andre Dele af Missionen paa saa Undtagelser nær alle gode, agtsomme paa Præstedommets Raad og villige til ester bedste Evne at esterleve Evangelietts Forstrifter.

Aarhus Konference tæller 591 Medlemmer, Præstedommet iberegnet. Siden sidste Konferencemøde ere 84 Sjæle indlemmede i Kirken ved Daab. 269 Hellige og 42 Fremmede holde „Stjernen“.

Flere unge Brodre blevne bestykkede til at være Sandhedens Budbærere i den kommende Vinter. Det var godt Haab med Hensyn til Evangelietts Udbredelse.

Zionsbrodrerne vidnede med Aund og Kraft angaaende Guds Niges Oprettelse i denne Tid, som var Tidernes Hyldestore Husholdning, da Herrens Evangelium ifolge hans evige Plan paany skulde gjenståndes til Jordens, esterat Slægterne i flere Perioder havde vandret i Mørket uden Samfund med deres himmelske Fader. Frafaldet, som Paulus omtaler, var gjenoprettet, og Frelse tilbodes Menneskenes Born paa Betingelse,

at de vilde vise Lydighed til Guds Bud og Evangeliets hellige Ordinancer. Evangeliets frelsende Virkning og herlige Velsignelser blevne udvilledne paa en klar og letfattelig Maade. Det sammenbandt Alle, som havde annammet det, til en Aand — forudsat de vare lydige til dets Principer. Det bevirkele Enighed og god Forstaelse blandt Menneskene og var gjenstænket for at oprette Fred paa Jorden og indbyrdes Enighed blandt densus Beboere. Den samme Aand og Indflydelse gjorde sig gjeldende hos de Hellige overalt paa Jorden. Alle, som havde sluttet Pagt med Herren ligemeget i hvilket Land eller i hvilken Omstændighed, de vare, folte Uttraa til at tjene deres Skaber, adlyde hans Præstedomme og udvandre fra deres Fædreland og Hjem til deres Indsamlingssted — Zion, hvilken Uttraa vore Medmennesker ere saa tilbøjelige til at hele og antage for Sværmeri og Fanatismus.

Det var af væsentlig Nødvendighed at tale om de Ting, som henhøre til vor Frelse og Øphøjelse i Guds Rige. Det nærværende Liv er for intet at regne mod det tilkommende. Disse Velsignelser ere af intet Værd i Sammenligning med Velsignelserne i vor Faders Bolig, som vi ville opnaa, hvis vi ere lydige til hans Besalinger. Der gaves mange Religionssester paa Jorden, og alle afveje fra hverandre med Hensyn til det sande Begreb om den rette Guds-dyrkelse. Alle paastode at have det ene rette og sande Evangelium, men naar

deres forskellige Troesprinciper sammenlignedes med Bibelen, mærkedes kændelige Usvigelser. Vore Medmennesker vare tilbøjelige til at tro, at vi havde en Bibel, som var forskellig fra deres, men dette var grundet paa deres egne Lærdommes og Grundsetningers Usvigelse fra denne Bog. Eldsterne i Kristi Kirke lunne med den Bibel, som er oversat fra jodiske Optegnelser, bevise alle deres Lærdomme, Ordinancer og Troesprinciper.

Bionsbrødrene og særligen Præsident Larsen aflagde et kraftigt Bidningsbyrd for Tilhorerne og formanede dem af de Fremmede, som vare tilstede, til at give Agt paa denne Sag og ikke lade den gaa upaaagtet hen; thi den var af saare stor Vigtighed for Enhver, som ønskede sin Sjæl frelst med en fuld Frelse i Guds Rige.

Mange udmarkede Raad og gode Lærdomme blevne givne, som vilde være til uvurderlige Velsignelse for de Oprigtige.

Herrens Aand ledede Brodrenes Tale, og Tilhorerne bevarede fuldkommen Stilhed og vare meget opmærksomme. Forslaget angaaende Præstedommets Op-holdelse baade i Zion og Adspredelsen tilligemed de Hellige indbyrdes blev enstemmig anerkjendt.

Efterat Konferencens Forhandlinger vare endte, sluttedes den enstemmig til ubestemt Tid.

M. Madsen.

Bion.

I sferne Vest der er et Land,
Hvortil min Tanke higer;
Dertilgaard Kvinde, Barn og Mand
Fra alle Verdens Riger.
Ej Strid og Tvedragt dér har Vo,
Nej, dér er altid Fred og No
Blandt Herrens Børnestare.

Og dette Sted var før et Hjem
For Indianerstarer,
Som blodbestænkte føre frem
Og ikke frugtede Farer;
Men idelig i Kamp de drog,
Og Ørlønnes vilde Dyr de slog,
Og herjet Hvidmands Bolig.

Ej disse Vilde dyrked Jord,
Ejheller plantede Haver;
De kendte ikke Herrens Ord
Og ej hans Riges Gaver.
Med twivlsomt Haab de vandred om
I denne Ørk saa mørk og tom,
Og kendte ej Guds Raade.

Og over Landet raged mørk
Et trist og ublidt Øde.
Og Intet spired i den Ørk,
Som kunde Mennesket føde;
Thi Alting var saa tort og goldt,
Saa ej engang de Vilde holdt
Paa disse øde Stepper.

Naturen dér i Øvale laa
I mange Perioder.
Dér vogte knapt det mindste Straa,
Som stikket var til Foder.
Dog Livet kom, da Herrens Magt
Sig vise lod, som forudsagt
Da Ørk'nen fulde blomstre.

Som Herrens Børn, de drevdes om
Af Pobelstarer grumme
Fra Sted til Sted, hvortil de kom,
Den Blinde med den Stumme,
Saa fil de fra den Herre, Gud,
En Åabenbaring at gaa ud
Fra Djenders grumme Ondskab.

Med trostigt Sind de droge frem
Til ubekjendte Egne;
Og Himmelens Gud han ledte dem
Bed Brigham allevene.
Tilsidst de kom til Bion op,
Som ligger lunt ved Bjergets Top,
Og dér de nu sig frøde

Og Herren han velsignede dem
Med alle Livets Goder;
I øde, tørre Ørk sprang frem
I Mængdevis med Floder.
Og Landet blev ved Herrens Magt
Et frugtbart Sted, som forudsagt
Bed mange Guds Profeter.

Med Tro paa Herrens sande Ord,
De Haand paa Værket lagde,
Og dyrked op den golde Jord,
Som Guds Profeter sagde,
I Lidens Hylde fulde ske,
Naar Gud sig åabenbared
Til Mennesket paa Jorden.

Nu levede de i mange Aar
I Bions Klippebjerge,
De frødede sig som i en Baar,
Thi Gud var deres Bærge.
Og adstilt fra al Verdens Sus,
De plantede Haver, byggede Hus,
Og folte sig velsignet.

Dog Herren Gud, vor Fader vis
Han vilde gaa i rette
Med sine Born ved Tugtens Ris,
Paa det de maatte sætte
Sin Lid til ham i Provens Stund
Og ikke gaa paa farlig Grund,
Som leder hen i Mørket.

Den Ondes Magt blev sluppen løs
For Herrens Born at prøve;
Og Skater, som af Harme snos,
Kom op for dem at rove.
Dog Herren, deres Haab og Trost,
Befried dem ved Aandens Rost,
Som lod til Guds Profeten.

Vor Fader prøved dem saa tidt
Med Kummer, Sorg og Moje;
Og Satans Magter drev dem vidt
Til Ørk'nens Klippehoje;
Men altid trofast de vebbede
At dyrke Herren, som dem drev
Ved Aandens milde Stemme.

Og Bion, hun stal fremad gaa
Til evig Magt og Hæder;
Ja, hun til sidst stal Himlen naa,
Naar alle Jordens Stæder,
Foruden Guds Jerusalem,
Skal straffes haardt med alle dem,
Som Herrens Bud forlakte.

Og Røsten lyder til Enhver,
Som nu paa Jordens lever:
Om bender Eder Hver især
Og snarlig Ter bereber!
Ja, drager op til Bions Dal,
Hvor Herrens Born de frelses stal,
Naar Jord med Lid opbrendes.

I Søslende i Fredens Pagt
Lad Intet Ter bortdrage
Fra Frelsningsplanen, som var lagt
For Verdens første Dage;
Men folger nidljær Herrens Sti,
Saa vil han altid staa os bi
I Livets Prøvedage. Red.

Blanding.

En heftig Bræriebrand har raset i Kansas og Nebraska i Slutninger af Oktober Maaned, ved hvilken følgende sorgelige Hændelse indtraf. En Fru Morry holdt Skole paa en stor Brærie i Nærheden af Webster, Saline County, Nebraska. Paa den uheldsvangre Dag varer 30 Skoleborn, for Storstedelen ganske smaa, samlede om hende. Henad Estermiddagen saaes tykke Mogster konimende Syd fra, og Fru Morry indsaa strax, at det maatte være en Bræriebrand, der nærmede sig. Hun afbrød derfor strax Undervisningen og flyndte sig bort med alle Bornene. Da de havde gaaet omtrent $\frac{1}{4}$ Mil, begyndte Silden, der sandt rigelig Nøring i det torre Græs, at komme nærmere og nærmere; Fru Morry holdt dog Modet oppe og ilede videre med sine Småa. Pludselig viste der sig Nog og Luer lige ud for de Flygtende, og de syntes at være omringede af det rasende Element. De tyve Største af Bornene naaede endelig, takket være Lærerindens uopholige Tilraab og Opmuntringer, en sikker Plads; de mindre derimod, der ikke kunde løbe saa hurtig, bare blevne noget tilbage, men ved heltemodige Anstrengelser lykkedes det den behjertede Frue at redde fire af disse, der allerede havde faaet flere Brandsaar. De seg Tilbageblevne formaaede hun ikke at redde, uagtet hun opbød Alt for deres Frelse. Paa sit eget Liv havde hun under denne skællelige Situation ikke tænkt, og hun bullede ogsaa under med de seg ulylkelige smaa Born. Man sandt senere Bornenes forklullede Lig ved Siden af deres brave Beskytterinde.

Statistisk Rapport

over

Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige i Skandinavien.
For Året, endende den 30te Novbr. 1873.

Konferencer.	Grene	Høiprefet	Uf de Halvijfeds	Udbærer	Prestier	Rørere	Diakoner	Medlemmer	Døbte	Udslutte	Emigrerede	Døde	Totalsum
Danmark.													
Kjøbenhavn . . .	8	1	5	73	23	26	11	812	161	32	153	10	951
Aarhüs . . .	5		2	50	16	36	7	510	148	55	124	5	621
Aalborg . . .	3		2	42	20	10	6	433	147	39	195	9	513
	16	1	9	165	59	92	24	1755	456	126	472	24	2085
Norge.													
Kristiania . . .	8		2	84	20	36	20	671	125	53	61	11	833
Sverig.													
Stockholm . . .	8		3	35	21	27	10	627	219	54	103	5	723
Göteborg . . .	8		2	45	29	18	14	413	80	59	64	11	521
Skaane . . .	16		1	24	14	13	5	430	100	48	93	10	487
	32		6	104	64	58	29	1470	399	161	260	26	1731
Summa . . .	56	1	17	353	143	166	73	3896	980	340	793	61	4649

"Skandinaviens Stjerne" udkommer den 1ste og 15de i hver Maaned og faaes paa Kontoret i Lorenzengade Nr. 14, 1ste Sal tilvenstre og paa alle longelige Postkontorer.

Inndhold.

	Side.	Side.	
Halvaars-Konferencen i Salt Lake City . . .	81.	Zion	94.
Tale af Orson Pratt	85.	Blanding	95.
Nedaktionens Bemærkninger	89.	Statistisk Rapport	96.
Konferencemødet i Aarhüs	92.		

Kjøbenhavn.

Udgivet og forlagt af C. G. Larsen.

Trykt hos F. C. Bording.